

Великі гастролі маленького театру. Робота лялькового театру «Театральна студія 3-А». (Замальовки з натури).

15 квітня 2010 р. ДНЗ №3 м.Боярка

Ще за півгодини до вистави допитливі малюки забігали за ширму, намагаючись, хто просто подивитись, хто вхопити якусь із симпатичних іграшок.

– А коли звірятка вже прийдуть до нас?

– Зачекайте ще трохи, у наших акторів закінчується останній урок.

– Урок?

– Так, і ви, як виростите, теж підете до школи...

Та для дітей молодшої групи дитсадка школа – це щось далеке і примарне. А іграшкові герої вистави – ось вони, поряд. Такі близькі і зрозумілі.

– Ну коли вже звірятка прийдуть до нас?

До кімнати, де буде вистава заходять діти середньої і старшої груп. Хтось підстрибуючи від нетерпіння. Дехто поважно, по-дорослому. А хто, крутячи головою на всі боки, щоб побільше побачити. Всі розміщуються на килимі. Дійство починається...

29 квітня 2010 р. с.Бузова

До дверей класу дівчата прикріплюють афішу. Трохи здивовані четвертокласники уважно вивчають яскраві літери на звичайному ватмані:

«3-А» – актуальні, активні, артистичні».

Їм вже цікаво.

До початку вистави 5 хвилин. До приміщення, де зазвичай навчається четвертий клас, заходять третьокласники, за партами стає тісніше. Артисти нервують. У поросятка пропало яблуко. За ширмою всі кидаються на пошуки такого стратегічно важливого атрибуту. Де ж воно? Знайшли. Дійство почалося...

Останні хвилини вистави. Лялькові герої закінчили зарядку, гарненько вмилися і на руках артистів з'явилися з-за ширми. Вистава закінчилася, але взаємодія продовжується. Нема межі між акторами і глядачами, ще пару кроків – і вже не відрізнити одних від інших. Бо актори теж діти. Третьокласники. Час прощатися. Та не хочеться розлучатися з улюбленими героями.

- Тетяно Миколаївно, давайте ще раз зіграємо.
- Ви хочете ще раз? Все з самого початку?
- Так. Ну, будь-ласка.
- Ви, мабуть, втомилися.
- Ні. Ні. Ми ще раз хочемо виступити.
- Добре. Тоді запрошуйте перший і другий клас на лави глядачів.

Знову розкладаємо ляльок і атрибути по стільчиках. Адже так важливо, щоб під час виступу все було під рукою, щоб ні на хвилину не перервалася тонка нитка подій.

Тим часом у коридорі глядачі обмінюються враженнями від вистави. Побачили мене. Стихли. А потім почали навперебій розказувати і показувати фізкультхвилинки, які вони знають.

- А чому ж ви не показали свої вміння там, в класі?

Пауза.

- Соромились? Боялись що не вийде?
- Так.
- Чому? Перед вами виступали такі ж діти як і ви, не дорослі дяді і тьоті.
- Ага, вони навчені...

Продзвенів дзвінок. Не театральний – шкільний, та для нас це теж сигнал.

- Актори, готові?

“Так і ви почніть свій ранок..

Не питайте про сніданок.

Посміхніться мамі й татку,

Розпочніть свою зарядку”, – звучить уже для молодших глядачів.

Нова публіка більш легка на підйом. Після вистави майже кожен хоче показати якусь вправу. Стараються. Поряд вчителі – підтримують, підбадьорюють. Всі в захваті.

– А ви ще до нас приїдете?

6 травня 2010 р. 30Ш №4. м.Боярка

Рідна школа.

– А куди нам іти?

– Піднімайтеся до актової зали.

Це певне випробування для маленьких акторів. Вони вже звикли не боятись публіки, та важко налаштуватись на велику залу тим, хто звик до камерної затишної обстановки класів та групових кімнат. У дзеркалі відбивається частина закулісного простору. Пересуваємо ширму.

Дійство починається.

Сьогодні у нас у гостях першокласники. Шумно, весело. Майже кожна репліка чи дія героїв викликає вибух сміху. У акторів круглі від захвату очі. Так нас ще ніде не приймали.

Виходимо на поклон. Представляти виступаючих нема потреби, їх знають. Та сьогодні на них дивляться вже інакше, ніби це не просто третьокласники – а трохи чарівники.

За тиждень нова вистава. Приходьте. Запрошуємо.

Виїзд спеціалістів ЦСПР до с.Бузова

29 квітня до річниці аварії на ЧАЕС спеціалістами ЦСПР було здійснено робочий виїзд до села Бузова, що розташоване у зоні посиленого радіологічного контролю. До 30Ш Бузової театральна студія «3-а» (керівник – психолог ЦСПР Тетяна Бондаренко) привезла виставу «Будь здоров!», розраховану на молодших

школярів.

Ця вистава пропагує здоровий спосіб життя, котрий є надзвичайно актуальним для жителів уражених територій.

Психолог Оксана Слепова провела тренінгове заняття «Батьки та діти» з проблемними дітьми, котрих рекомендували до роботи

педагога школи.

Заступник директора ЦСПР Ганна Яценко провела робочі зустрічі з директором ЗОШ, заступником з виховної роботи, психологом та соціальним педагогом. Крім того, вона відвідала сільський фельдшерсько-акушерський пункт та поінформувала про безкоштовні заняття для вагітних жінок та мам з маленькими

дітьми.

**Семінар-тренінг для лідерів
учнівського самоврядування,
членів Києво-Святошинської
районної організації дітей
(РОД)**

18 лютого 2010 року на базі Києво-Святошинського ЦСПР відбувся семінар-тренінг з Районною організацією дітей (РОД) на тему: «Повага до інших: як правильно спілкуватися із старшими за себе» (психолог – Оксана Слепова). Загальна кількість учасників – 50 лідерів шкіл району.

Заняття почалося з вступного слова ведучої, яка розповіла про мету та задачі заняття, а саме: навчитися гідно та чемно поводити себе при спілкуванні з дорослими. Оголосила правила тренінгу, розмова про які логічно перейшла в інформаційний блок про гідну поведінку.

Після нього було проведене практичне завдання під назвою «Доброго дня, Іване Івановичу», метою якого була самопрезентація учасників. Одразу за практичним блоком розпочався семінарський, у якому були озвучені невербальні ознаки впевненої поведінки. Надалі, під час мозкового штурму лідери шкіл називали ситуації, у яких може знадобитися вміння спілкуватися із старшими за себе (за віком, за статусом, за посадою тощо). Серед них були названі

ситуації, події яких могли б розгортатися у школі, театрі, бібліотеці, музеї, магазині, психологічному центрі, парку, лікарні, кафе, на дискотеці, деінде. У наступній вправі необхідно було розіграти психологічні етюди правильної та неправильної поведінки, використавши ситуації, які була перераховані під час мозкового штурму.

Підлітки дали волю своїй уяві – адже мали повну свободу вибору як теми, так і тих подій, які розгорталися в результаті їх бурхливої фантазії. Не забули вони і про вчителів з директорами, і про чиновників з секретарями, і про відомих політиків. Тут було місце і аналізу, і дискусіям, і суперечкам і сміхотерапії.

Після презентації та обговорення етюдів психолог провела заключну рефлексію, під час якої підлітки змогли поділитися своїми враженнями від тренінгу. Багато хто висловив бажання і надалі брати участь у подібних заходах Центру.

Оксана СЛЕПОВА, психолог ЦСПР

До Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав

З нагоди Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав (15 лютого) у Києво-Святошинському центрі СПР відбулася зустріч освітян та молодіжних лідерів Києво-Святошинського району з учасниками бойових дій. 15 лютого

1989 року остання колона радянських військ була виведена з Афганістану. Наша країна втратила у цьому воєнному конфлікті більш, ніж 14 тисяч солдат і офіцерів. Тисячі українських військовослужбовців загинули у збройних конфліктах у інших країнах. Війна зламала життя багатьом молодим хлопцям. Не дивлячись ні на що, вони чесно виконували свій громадянський обов'язок, залишалися вірними присязі до кінця. Ми віддаємо данину шани усім учасникам тих подій і вчимо нашу молодь на прикладі учасників бойових дій.

Перед молоддю виступили Острогуцький Віктор Васильович – голова Києво-Святошинської районної спілки воїнів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів); Козленко Лариса Леонтіївна – секретар спілки; Усаков Михайло Михайлович; Яценко Володимир Миколайович – інвалід Афганістану; Леміш Валерій Володимирович – підполковник вільного козацтва, учасник бойових дій.

Співпраця з освітянами району: семінар для вчителів ОБЖ

16 лютого у Центрі соціально-психологічної реабілітації населення (м. Боярка) відбувся семінар для вчителів шкіл Києво-Святошинського району «Профілактика емоційного вигорання у вчителів ОБЖ. Шляхи уникнення конфліктів з учнями та колегами». Учасників семінару привітала заступник директора ЦСПР Ганна Яценко. Вона підкреслила, що проведення подібних семінарів на базі центру вже стало доброю традицією. Із вступним словом до колег звернулася голова райметодоб'єднання Валентина Желінська, яка торкнулася деяких професійних питань.

Психологи центру зупинилися на тому, наскільки небезпечною для освітян є професійна деформація. Ганна Яценко в ході інтерактивного спілкування висвітлила тему «Ідея служіння як запорука духовного та фізичного здоров'я вчителів». А Оксана Слепова продіагностувала учасників семінару на рівень емоційного вигорання. Кожен з учителів зміг оцінити міру небезпеки цього неприємного явища для свого здоров'я та успішної роботи.

Слід зазначити, що емоційне вигорання – це синдром, який розвивається на тлі безперервного впливу на людину стресових ситуацій і призводить до інтелектуальної, душевної і фізичної

перевтоми та виснаження. Група ризику – це ті, хто з огляду на свою професію кожного дня має справу з людьми. Це лікарі, вчителі, психологи, журналісти, чиновники, пожежники, рятувальники, менеджери, продавці, адвокати, міліціонери та багато хто інший. У подібних професіях виконання робочих завдань тісно пов'язане зі спілкуванням. Емоційне вигорання виникає як наслідок внутрішнього накопичення негативних емоцій без наступного «звільнення» від них, здорової «розрядки». Синдром вигорання розвивається поступово. Спочатку з'являються напруження у спілкуванні. Емоційна перевтома з часом все більше переходить у фізичну, що призводить до головних болів, зниження імунітету, різного роду хронічних захворювань. Цей стан проявляється також у відчутті спустошеності і втоми, появі сумнівів щодо своєї професійної успішності і навіть у певному цинізмі; байдужому, негуманному ставленні до тих людей, з якими доводиться працювати.

Один із факторів, які сприяють емоційному виснаженню, – це стрес на робочому місці, викликаний, зокрема, конфліктними ситуаціями. Тому в продовження теми на семінарі були обговорені причини виникнення конфліктів у педагогічному колективі та з учнями. Учителі мали можливість обговорити конкретні конфліктні ситуації, поділитися власним досвідом по конструктивному виходу з них. Психологи у свою чергу теж дали деякі кваліфіковані поради.

І так уже заведено у спеціалістів центру, що наприкінці кожного заходу вони роздають листки зворотного зв'язку, щоб кожен учасник міг поділитися своїми враженнями. І якщо трохи узагальнити, вийде один такий емоційно піднесений відгук:

«Мені найбільше сподобалося вільне живе обговорення конфліктних ситуацій; дискусія між учасниками; вправа з релаксації; тестові завдання; вправа «Якби я тебе любив»; поради, як захистити себе від емоційного вигорання, як зберегти своє здоров'я і як менше шкодити оточуючим; дуже приємна, відверта атмосфера спокою, взаєморозуміння, комфорту. Прекрасні фахівці, приємне оточення. Дякую!!!

Мені цікаво було дізнатися, що синдром емоційного вигорання мене ще не здолав, як я думала; що існують такі психологічні

служби, котрі вирішують найрізноманітніші проблеми сучасної молоді; що вміння виходити із стресових та конфліктних ситуацій – це запорука нашого здоров'я; що навіть найскладніші проблеми можна вирішити за допомогою спеціалістів центру.

Я зрозумів (зрозуміла), що найцінніше – це людське спілкування; що потрібно працювати над собою, щоб ще більше нести людям добра».

А старший спеціаліст ІМЦ районного відділу освіти Драчук Анатолій Петрович, підводячи підсумки семінару, підкреслив актуальність розглянутої теми і наголосив на важливості проведення подібних заходів для молодих учителів, котрі знаходяться ще на початку своєї освітянської кар'єри.

Директор центру Ангеліна Миколаївна Лахтадир висловила готовність до системної співпраці з педколективами шкіл Києво-Святошинського району. Ось що вона сказала: «Я сама 26 років пропрацювала в школі і як ніхто інший знаю, наскільки наші вчителі потребують постійного психологічного супроводу. Перед учителем стоїть складне завдання: з одного боку – оточити учнів батьківською турботою, з іншого – триматися на гідному професійному рівні. Крім того, вчителі – люди дуже емоційні. Їх хвилює успішність учнів, вони разом із дітьми переживають їх негаразди, пропускають через себе усі дитячі проблеми, переймаються навіть через дрібниці. Учитель нерідко сумнівається у своїй правоті, схильний себе в усьому звинувачувати. Йому необхідні дружні стосунки з дітьми, незгасаюча любов до професії, спокій і впевненість. Щоб завжди бути цікавим і собі, і своїм вихованцям, потрібно бачити у всьому більше позитивного, не замикатися у вузьких професійних рамках, любити життя в різних його проявах. Мені пощастило, що я очолюю заклад, де завжди готові допомогти вчителю піднятися над буденністю, повірити у свої сили, отримати наснагу до подальшої плідної роботи. Тож запрошую колег на наші тренінги».